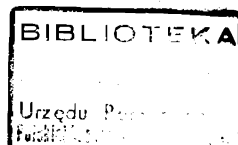

Warszawa, 17 września 1937 r.

URZĄD PATENTOWY

H 026 21/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 25176.

Kl. 21 a², 29/01.

Państwowe Zakłady Tele- i Radjotechniczne w Warszawie*)
(Warszawa, Polska).

Magnetoelektryczny induktor sygnalizacyjny.

Zgłoszono 2 lipca 1935 r.

Udzielono 7 lipca 1937 r.

Wynalazek dotyczy magnetoelektrycznego induktora czyli generatora prądu zmiennego małej mocy, stosowanego w telefonii i w sygnalizacji.

Przedmiotem wynalazku jest ustrój induktora, odpowiedni przy zastosowaniu jako narządu będącego źródłem siły magneto-motorycznej magnesów ze stali o natężeniu powściągającym większym od 350 erstedów. Magnesy te są umieszczone jedno naprzeciw drugich po przeciwnych stronach osi twornika, ich zaś bieguny jednoimienne każdego znaku są skierowane przestrzennie zgodnie i są połączone wspólnym nabiegunnikiem. Magneśnica w przekroju prostopadłym do osi twornika tworzy czwórdziel-

ną figurę zamkniętą, której dwie części przeciwległe są utworzone przez magnesy trwałe, a pozostałe dwie części są utworzone przez nabiegunniki. Magneśnica może więc wykazywać symetrię tak względem osi przechodzącej przez środki nabiegunników jak i względem osi przechodzącej przez środki magnesów, czyli może być symetryczna względem dwóch osi wzajemnie prostopadłych.

Magnesy trwałe mogą mieć kształt dowolny; najdogodniejszy jest kształt płytek o przekroju poprzecznym prostokątnym.

Tarcze łożyskowe induktora według

*) Właścicielka patentu oświadczyła, że wynalazcami są pp. Piotr Tarnowski i inż. Stanisław Umiński.

00113
wynalazku mogą mieć kształt jednakowych ścianek bocznych, całkowicie przylegających do czołowych brzegów magnesów i nabiegunków, tak że wnętrze magneśnicy stanowi komorę całkowicie zamkniętą.

Kształt nabiegunków powinien z jednej strony zapewnić zwartość konstrukcji i szczelność komory, w której obraca się twornik, z drugiej zaś strony umożliwić proste i tanie połączenie ich z magnesami trwałymi.

Przykład induktora według wynalazku jest przedstawiony na rysunku. Fig. 1 przedstawia częściowo widok z boku a częściowo przekrój induktora w płaszczyźnie osi twornika, fig. 2 zaś — przekrój induktora po wyjęciu twornika, prostopadły do osi twornika. Magnesy trwałe 3 znajdują się po przeciwnych stronach osi twornika 1, a ich jednoimienne bieguny są połączone wspólnymi nabiegunkami 2. Magneśnica ma w przekroju prostopadłym do osi twornika kształt prostokąta. Magnesy są kształtu prostokątnych płytek, w przekroju zaś prostopadłym do osi twornika mają kształt trapezu; boki odpowiadające ramionom trapezu są wpuszczone w żłobki, wycięte w nabiegunkach od strony powierzchni biegunowej. Tarcze łożyskowe 4 są ukształtowane w postaci płaskich ścianek bocznych, przylegających całkowicie do czołowych brzegów magnesów i nabiegunków; wnętrze komory, zawierającej twornik, jest więc całkowicie zamknięte.

Końce uzwojenia twornika są wyprowadzone, w sposób ogólnie stosowany w induktorach, do odpowiednich kontaktów, nie przedstawionych na rysunku.

Do napędu twornika służy przekładnia zębata 5, napędzana za pomocą korbki, nie przedstawionej na rysunku, osadzonej na wałku 6; wałek 6 jest osadzony w łożyskach przesuwnie, jak zwykle w induktorach, i znajduje się pod działaniem spręży-

ny. Dzięki zastosowaniu ogólnie znanych urządzeń wałek 6 przesuwany się wzdłuż własnej osi przy obracaniu korbki. Ruch wałka 6 wzdłuż własnej osi zostaje wykorzystany do przełączania sprężyn kontaktowych, nie przedstawionych na rysunku.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Magnetoelektryczny induktor sygnalizacyjny, zawierający jako źródło siły magnetomotorycznej magnesy trwałe ze stali o natężeniu powściągającym większym od 350 erstedów, znamieny tym, że magnesy te są umieszczone jedne naprzeciw drugich po przeciwnych stronach osi twornika, ich zaś bieguny jednoimienne każdego znaku są skierowane przestrzennie zgodnie i są połączone wspólnym nabiegunkiem, dzięki czemu magneśnica w przekroju prostopadłym do osi twornika tworzy czwórdzielną figurę zamkniętą, której dwie części przeciwległe są utworzone przez magnesy trwałe, pozostałe zaś dwie części są utworzone przez nabiegunki.

2. Magnetoelektryczny induktor sygnalizacyjny według zastrz. 1, znamieny tym, że magneśnica w przekroju prostopadłym do osi twornika tworzy figurę symetryczną względem osi przechodzącej przez środki nabiegunków.

3. Magnetoelektryczny induktor sygnalizacyjny według zastrz. 1, 2, znamieny tym, że tarcze łożyskowe mają kształt ścianek bocznych jednakowej budowy, przylegających całkowicie do czołowych brzegów magnesów i nabiegunków, tak że wnętrze magneśnicy stanowi komorę całkowicie zamkniętą.

Państwowe Zakłady
Tele- i Radjotechniczne
w Warszawie.

